

Versete călăuzitoare: 1 Corinteni 12.9,28

1 Corinteni 12.9,28: [Pentru că unuia i se dă] ... daruri de vindecare. ... Și Dumnezeu a pus pe unii în adunare: ... apoi puteri miraculoase; apoi daruri de vindecări, ...

Introducere

În ultima vreme, în mod deosebit în cercurile conservatoare ale creștinismului german, s-a vorbit din nou din ce în ce mai mult despre semne și minuni, mai ales sub formă de vindecări. Sunt mulți care sunt de bunăvoie deschiși la aceste lucruri și cel puțin la fel de mulți care văd cum seducția carismatică foarte mare se revarsă asupra creștinismului german de aici.

Cei care se așteaptă ca acest articol să le arate la final exact ce este real și ce este fals astăzi ar trebui să se oprească în acest punct. Am dori doar să oferim câteva lucruri de luat în considerare în general, pentru a ajunge poate la o viziune mai echilibrată decât cea care este poate larg răspândită astăzi - cu cele mai bune motive. În multe dintre cărțile, articolele sau chiar conferințele actuale se poate recunoaște o mare dilemă: în timp ce unii știu doar lucruri negative despre anumiți vindecători, alții par să vrea să vadă doar părțile pozitive. Când Ioan i-a spus odată Domnului Isus: „Am văzut pe cineva care scotea demoni și care nu ne-a urmat”, Domnul, pe de o parte, a recunoscut minunile care se făceau în Numele Său, dar nu le-a cerut ucenicilor să se alăture acestei persoane. Acest echilibru al Domnului Isus este ceea ce ne dorim pentru timpul nostru.

Vindecările făcute de Domnul Isus

Semnele și minunile (sub formă de vindecări), pe care le-a făcut Domnul Isus, erau de obicei însoțite de predică, deși există și excepții, cum ar fi în Marcu 1, unde auzim de multe vindecări care nu pot fi legate direct de o predică. Cu toate acestea, linia clară din Scriptură pare a fi că predicarea a fost confirmată de semne și minuni. De exemplu, în Marcu 1.39 se spune: „Și predica în sinagogile lor, și scotea demoni”. Domnul Isus a vindecat boli reale (funcționale și organice), precum și pe cei posedați de demoni.

El a vindecat în puterea Duhului. Acest lucru reiese clar din Luca 4.18,19: „Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să vestesc captivilor eliberare și orbilor vedere, să pun pe cei zdrobiți în libertate, să vestesc anul plăcut al Domnului {Isaia 61.1,2}.” Duhul lui Dumnezeu S-a coborât peste El ca un porumbel la botezul Său de la Iordan. Aici Și-a început Domnul slujirea publică. Este important să cunoaștem că Domnul a făcut aceste semne și minuni prin puterea Duhului Sfânt. Căci Domnul Isus le-a spus ucenicilor Săi în Faptele apostolilor 1 că, „nu peste multe zile”, vor experimenta botezul cu Duhul Sfânt: „Veți primi putere când Duhul Sfânt va veni peste voi”. Acest lucru este foarte important de reținut, pentru că este ceva cu totul deosebit de puternic faptul că Domnul Isus ne-a înzestrat cu aceeași putere cu care El Însuși a lucrat pe acest pământ! Este la fel de neconceput faptul că Tatăl ne iubește cu aceeași dragoste cu care L-a iubit pe Domnul Isus! Acest lucru este cu adevărat demn de închinare!

Deci, noi reținem: Domnul a predicat Cuvântul, iar Cuvântul Său a fost confirmat prin semnele și minunile care au urmat. A fost o mărturie puternică pentru fiecare iudeu, deoarece Vechiul

Testament prezisesse că Mesia, care urma să vină, va face aceste minuni și semne. Interesant este că la sfârșitul evangheliei după Marcu 16, Domnul Isus le spune același lucru ucenicilor Săi, că semnele și minunile îi vor urma și pe ei când vor ieși să predice.

Cum a vindecat Domnul Isus?

Dar înainte de a ajunge la ucenici, să ne uităm puțin la modul în care Domnul Isus a vindecat bolnavii și de unde veneau acești oameni. Acest lucru este deja foarte revelator. Nu există o regulă standard, care să ne spună că așa a fost întotdeauna. Domnul Isus a vindecat oameni care nicidecum nu I-au cerut să-i vindece, sau nu au putut să-I ceară, cum ar fi demonizatul din ținutul gadarenilor, care chiar a întrebat: „Ce am eu a face cu Tine, Isuse, Fiu al Dumnezeului celui Preaînalt?”. În unele locuri citim că El i-a vindecat pe toți, adică pe toți bolnavii din marea mulțime prezentă.

Dar Domnul Isus a vindecat și oameni din rândul poporului lui Israel, care au venit la El cu credință sinceră, cum ar fi leprosul din Marcu 1 sau femeia cu scurgere de sânge din Marcu 5. Domnul Isus a avut grijă nu numai de necredincioși, ci mai ales de cei din poporul lui Dumnezeu care „așteptau mântuirea în Ierusalim” (Luca 2) și noi adăugăm: „în tot Israelul”. Tocmai cei din Israel au fost cei care au avut cu adevărat urechea deschisă. El a venit în primul rând sau mai întâi pentru casa lui Israel. Domnul Isus a acționat în diferite moduri. În Ioan 9, El îl vindecă pe orbul din naștere și acesta se convertește la Domnul. În altă parte, Domnul răspunde printr-o vindecare la credința prezentă deja a unei persoane.

Observăm astfel că Domnul Isus a răspuns la nevoile omului în mod unic și totuși atât de diferit, îndeplinind exact însărcinarea pe care o primise de la Tatăl. El a fost însărcinat să împlinească cuvântul profeților, care au prezis că Mesia care va veni va face aceste semne și minuni.

Vindecări prin apostoli

Acum vrem să vorbim despre ucenicii înșiși. Am spus deja că Domnul Isus i-a înzestrat cu aceeași putere cu care El Însuși a fost activ aici pe pământ și, într-adevăr, și ucenicii au călcat pe urmele Lui și au făcut semne și minuni similare, care ne sunt descrise în multe feluri în Faptele apostolilor.

Puterea, pe care Domnul a promis-o ucenicilor Săi în Faptele apostolilor 1, este deci și acum disponibilă și pentru fiecare creștin credincios de astăzi. Întrebarea interesantă este dacă această putere se manifestă în același mod în toate timpurile în creștinism. În secolele trecute, existau mari semne de întrebare în privința aceasta sau, mai degrabă, se presupunea că Duhul lui Dumnezeu nu lucrează în același mod ca la începutul creștinismului. Iar Scriptura pare să confirme acest lucru, pentru că, în afară de Faptele apostolilor și de 1 Corinteni, nu există pasaje din epistole care să ne arate clar că această putere se mai manifesta în același mod la sfârșitul epocii apostolice.

Dar există un lucru pe care Scriptura de asemenea nu îl face: ea nu ne dă niciun indiciu direct că semnele și minunile nu mai există în zilele noastre, sau că nu ar trebui să ne mai așteptăm la vindecări sau la alte puteri miraculoase în zilele noastre. Poate că toți cei care se grăbesc să atribuie lui satan orice putere miraculoasă sau vindecare, ar trebui să țină cont de acest lucru. De altfel, nimic altceva nu au făcut fariseii, care au atribuit căpeteniei demonilor faptele miraculoase și vindecările Domnului din Matei 9.34. F.B. Hole scrie despre acest verset: „Niciodată înainte nu auziseră de astfel de eliberări, cum au fost făcute aici prin puterea

Împărăției lui Dumnezeu în har. Numai că fariseii nu simțeau nimic pentru asta, și nu numai aceasta. Incapabili să nege puterea care acționează aici, ei au evitat în mod deliberat efectul ei, atribuindu-l cu răutate diavolului însuși.”

Vindecările aparțin trecutului?!

În această privință, se aude mereu că sunt citate pasaje precum Marcu 16.20 și Evrei 2.4 pentru a dovedi că semnele și minunile aparțineau vremurilor de la început și că acum erau de domeniul trecutului. În aceste versete, la urma urmei, ar fi vorba de cuvinte la timpul trecut – „a lucrat împreună cu ei, a întărit cuvântul, a întărit mărturia”. Din nefericire, acest tip de raționament stă pe o bază foarte șubredă. Pentru că o privire scurtă asupra textului de bază arată că toate aceste expresii sunt la participiul prezent, ceea ce înseamnă că aceste cuvinte sunt atemporale. Adică, pot însemna trecut, prezent sau viitor, în funcție de cuvântul de referință la care se referă participiul. S-ar putea traduce, de asemenea, prin: „lucrând cu ei, întărind cuvântul, mărturisind împreună cu ei”. Nu ajută prea mult faptul că cuvântul „au predicat” (în Marcu 16), la care se referă aceste participii, este de fapt la trecut cu puțin înainte, deoarece nu se poate trage concluzia că nu mai este permis să predici în viitor, doar pentru că aici este în trecut. Nu vrem să spunem că aici nu ar putea fi vorba de fapt de un lucru efectuat în trecut, dar ni se pare îndoielnic să deducem consecințe de anvergură din aceste pasaje.

Darul de vindecare în 1 Corinteni 12.9,28

Trebuie să spunem un cuvânt și despre 1 Corinteni 12.9,28. Aici găsim singurele două pasaje în care apostolul Pavel vorbește despre „darul vindecării” și despre așa-zisele puteri miraculoase, pe care unii creștini le-au primit evident. Ceea ce este interesant în legătură cu acest pasaj biblic este că și aceste daruri în nici un alt loc nu au fost limitate doar la timpul de început, dar Duhul lui Dumnezeu ne informează despre acest lucru, la fel cum ne informează că femeile ar trebui să poarte un acoperământ pe cap atunci când se roagă sau profeteșc, sau că ar trebui să tacă în biserică. Așadar, dacă începem să limităm darul vindecării la primele zile, ne întrebăm dacă nu cumva deschidem ușa pentru învățătura conform căreia acoperirea capului și tăcerea femeilor în biserică au fost, de asemenea, limitate la primele zile.

Vrem noi prin aceasta să dăm impresia că potrivit părerii noastre darul vindecării există și astăzi? Da și nu. Da, considerăm că este teoretic posibil, și nu, pentru că pasaje precum Efeseni 4 ne fac să fim foarte precauți, pentru că acolo, de exemplu, darul vindecării nu mai apare printre daruri și nici în celelalte epistole ulterioare nu se găsește nimic despre el. Mai mult, Scriptura ne dă mai multe exemple (Epafrodit, Timotei, Trofim, Pavel) care nu au fost vindecați, deși ar fi fost logic să fie vindecați, având în vedere că acești oameni erau în legătură cu Pavel și că Pavel avea și darul vindecării. Dar ceea ce vrem să spunem aici foarte clar: considerăm că este greșit să exagerezi o anumită părere doctrinară în așa fel încât cei care cred în exercitarea acestui dar în timpul prezent să fie imediat împinși în colțul înșelătorilor și al învățătorilor falși - chiar dacă este adevărat cu privire la unii, pentru că ei aduc și alte învățături false reale în afară de această doctrină, care atacă Persoana Domnului sau lucrarea Lui. Cu toate acestea, suntem convinși că, odată cu acest dar - dacă ar fi un dar și pentru timpul prezent - există și multe abuzuri. Șarlatanismul este o problemă aici.

Dar există una mult mai periculoasă. Pentru cei bolnavi, este de înțeles că dorința de vindecare este adesea foarte mare. Acest lucru îi face pe mulți să treacă cu vederea următoarele: chiar dacă un dar de vindecare nu este ceva neînsemnat, asta nu înseamnă că pot lăsa o astfel de

persoană să mă vindece, deoarece persoana cu acest dar de vindecare poate avea învățături fundamentale, iar dacă aș merge la acea persoană pentru vindecare, m-aș face părtaș la învățăturile sale rele (2 Ioan 11). Și noi înșine considerăm că semnele și minunile (mai ales sub forma vindecărilor în masă) care au apărut în timpul de acum, și mai ales în ultima vreme, sunt foarte îndoielnice și foarte tulburătoare, chiar dacă presupunem că doar douăzeci la sută din ceea ce scriu criticii este adevărat. Dar și noi nu vrem să mergem dincolo de Cuvânt și să ne grăbim să atribuim anumite lucruri diavolului. Să ne gândim și la faptul că cineva care a primit un dar de la Domnul îl poate folosi și în mod abuziv sau, pe de altă parte, îl poate folosi pentru o cauză bună; dar are puțină lumină în multe alte puncte ale Scripturii și chiar aduce învățături false, sau, prin educație și cultură de alt tip, diverse practici par mai condamnabile decât sunt în realitate, pentru că ne sunt străine.

Domnul nu dă un dar, pentru că cineva se află la locul potrivit, pentru că ar fi un creștin excelent sau pentru că a avut norocul de a fi crescut într-o cultură mai privilegiată, pentru că atunci nu ar mai fi un *dar al harului*. Când Ioan, în Marcu 9, a văzut pe cineva care nu ne urma pe „noi” și care, de asemenea, scotea demoni, s-a dus la Domnul îngrozit și i-a raportat acest lucru. Într-adevăr, acea persoană nu se afla la locul potrivit. El nu a fost cu Domnul, ca ucenicii, și nici nu a ieșit cu ucenicii să scoată demoni. Ce i-a spus Domnul lui Ioan? „Liniștește-te” - putem să o spunem cu un pic de dezinvoltură? „Liniștește-te, Ioan, nu te împotrivi lui; nu este nimeni care să facă o minune în Numele Meu și îndată după aceea să poată să Mă vorbească de rău; pentru că, cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.” - Desigur, nu ar trebui să susținem, să ascundem sau să proclamăm doctrine false - Domnul să ne ferească -, dar putem să-i lăsăm în seama Domnului pe cei cu care avem dificultăți considerabile. Domnul nu spune în Marcu 9: „Grozav, Ioan, știi ceva, urmează-l pe acela și lasă să pună mâinile peste tine!” Nu, Domnul nu spune așa ceva, dar Ioan trebuia să învețe să accepte acel „ceva” care se face pentru Domnul, chiar dacă cineva va oferi un pahar cu apă pentru unul dintre „cei mici”.

Din ce sursă se produc vindecările?

Dacă astăzi există semne și minuni, nu vrem să dăm imediat vina pe diavol. Trebuie să examinăm cu luciditate faptele și să recunoaștem tot ceea ce se face în Numele Domnului - dar, totodată, trebuie să ținem cont și de faptul că Domnul ne vorbește în Matei 7 despre posibilitatea ca mulți să spună în ziua de apoi: „Doamne, nu în Numele Tău am făcut ...?”. De aceea, ar trebui să numim pe nume tot ceea ce este făcut împotriva Lui și să facem clarificări, și mai degrabă să fim precauți, decât să ne facem una prea repede pe ceva fals. Fariseii au atribuit lucrările clare ale Duhului celui mai mare dintre demoni și astfel s-au făcut vinovați de păcatul de neiertat al blasfemiei împotriva Duhului Sfânt. Nu ne putem închipui că cineva se poate face vinovat de acest păcat astăzi, pentru că revelațiile Duhului lui Dumnezeu au loc astăzi întotdeauna prin oameni expuși greșelilor; acest lucru a fost unic în cazul Domnului Isus. Nu numai că Duhul lui Dumnezeu s-a revelat într-un mod unic, dar și Persoana care a acționat - Domnul Isus - era desăvârșit de curată și fără păcat. În El nu era nimic, absolut nimic care să fie fals, impur, nedrept sau imperfect în vreun fel. Tot ceea ce El a făcut a fost în dependență totală de Tatăl Său. Aceasta era unicitatea aceluia timp, și de aceea a cântărit atât de greu când fariseii L-au respins. Dar spiritul fariseilor este încă foarte activ astăzi și probabil că trebuie să ne ferim cu toții de el. Cine nu ar trebui să mărturisească acest lucru despre sine însuși?

Nu numai apostolii au făcut semne și minuni

Constatăm astfel, că puterea semnelor și minunilor, în special sub forma vindecărilor, a fost transferată ucenicilor (Faptele apostolilor 1.8; 5.12-16). În continuare, trebuie să observăm că nu numai apostolii s-au folosit de această putere, ci și credincioșii, precum Filip (Faptele apostolilor 8.6,7), Ștefan (Faptele apostolilor 6.8) și Barnaba (Faptele apostolilor 14.3; 15.12), și nu citim despre ei că ar fi avut această putere transferată cumva lor de către apostoli. De asemenea, 1 Corinteni 12 lasă impresia că acest dar de vindecare era un dar recunoscut în mod obișnuit, pe care l-au primit diverși creștini credincioși. Există unele indicii (nu dovezi) că acest dar a încetat în vremurile de mai târziu, dar nu există nicio dovadă reală din Cuvântul lui Dumnezeu în acest sens, care să indice în mod incontestabil ca acest dar va înceta cu totul.

Felul de vindecare

În încheiere, un cuvânt despre modul în care au avut loc vindecările în Biblie. Acest lucru nu este lipsit de importanță, deoarece și în această privință mulți sunt tentați să judece cu repeziciune, doar pentru că ceva se întâmplă într-un cadru deosebit, atât de lipsit de ordine și pace - așa cum s-ar putea crede. Mai ales că există și un pasaj biblic care spune: „*Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine*”.

În Faptele apostolilor 3.7,8 este vorba despre un bolnav care „umblând și sărind” îl lauda pe Dumnezeu, la fel și în Faptele apostolilor 14.11. În afară de aceasta, Faptele apostolilor 14.9 ne spune că Pavel a vorbit „cu glas tare” în timpul unei vindecări. În vindecările Domnului citim adesea despre cei care au fost eliberați de demoni că „strigau” și chiar se rostogoleau înaintea Lui („scuturându-l mult”, Marcu 9.26). Ciudată este și vindecarea făcută de Petru, care se pare că a fost realizată doar prin umbra lui (Faptele apostolilor 5.15,16) (deși nu este clar dacă ei au vrut doar să intre în umbra lui Petru sau dacă au fost într-adevăr vindecați de ea!). Sau să ne gândim la ștergarele lui Pavel, care au fost puse peste bolnavi (Faptele apostolilor 19.11,12). Ne întrebăm cu toată seriozitatea: dacă astfel de manifestări ale Duhului lui Dumnezeu ar mai exista și astăzi, cum ar arăta ele? Pe de altă parte, este foarte posibil ca aceste semne și minuni să fi fost o parte specială a primelor zile, pentru că, dacă ne uităm la contextul din Faptele apostolilor 5, de exemplu, unde era căutată umbra lui Petru, citim acolo despre incidentul cu Anania și Safira, o istorisire care, de asemenea, aparține mai degrabă evenimentelor unice ale primelor zile.

De asemenea, în cazul vindecării uimitoare prin intermediul șorțurilor lui Pavel, ar trebui să ținem cont de faptul că acolo se spune: „Și Dumnezeu făcea lucrări de putere *neobișnuite* prin mâinile lui Pavel”. Nu numai că această minune s-a petrecut prin intermediul unuia dintre cei mai deosebiți apostoli, dar chiar și pentru ei era o chestiune „neobișnuită” - adică: nu normală. Și pentru apostolul Pavel era ceva deosebit. Deși aceasta nu este o dovadă că lucruri deosebite nu se mai pot întâmpla și astăzi, cu siguranță arată că aceste lucruri nu au fost sau nu trebuie să fie la ordinea zilei pentru mulțimea creștinilor din întreaga lume de astăzi. Ca o paranteză, ar trebui remarcat faptul că, desigur, șorțurile lui Pavel nu aveau nicio semnificație sau putere în sine. Vedem acest lucru în istorisirea despre întâlnirea Domnului Isus cu femeia cu scurgere de sânge, unde femeia a atins haina Domnului și a fost vindecată. Domnul Isus nu i-a spus atunci: „Haina Mea te-a vindecat”, ci: „Credința ta te-a vindecat”.

Rugăciunea pentru vindecare din Iacov 5

Încă un cuvânt despre Iacov 5.14,15. În mod deliberat, nu am analizat aici acest pasaj. Aici ar trebui să ne ocupăm doar de semne și minuni în legătură cu un dar specific de vindecare, așa cum este relatat el în 1 Corinteni 12. Iacov 5, dimpotrivă, este mult mai general și nu se referă la „darul vindecării”, ci la „rugăciunea pentru vindecare”. Am publicat un articol al lui [J.G. Fijnvandraat](#) pe această temă care, printre altele, abordează și această problemă.

Legătura dintre boală și păcat

Trăim într-o zonă de tensiune enormă, dacă vrem să abordăm acest subiect pe baza Cuvântului și numai a Cuvântului. Unii avertizează - cu siguranță nu întotdeauna în mod nejustificat - împotriva falșilor profeți din zilele noastre; alții avertizează - poate tot în mod nejustificat - împotriva atribuirii pripite a unei lucrări a Duhului la activitatea diavolului. Și, așa cum am menționat deja mai sus, cu siguranță nu avem ultimul cuvânt pe această temă și am dori să rugăm fiecare cititor să examineze acest subiect pentru sine pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, ar trebui să ne gândim din nou și mai intens la faptul că puterea diavolului și anumite păcate sunt mai mult în legătură cu subiectul sănătății, decât se credea până acum.

Am învățat din istoria prietenilor lui Iov, care au suspectat greșit păcatul prietenului lor, precum și din Ioan 9, unde este vorba despre orbul din naștere, și unde Domnul spune clar: „Nici acesta, nici părinții lui nu au păcătuț”, că este periculos ca atunci când cineva este bolnav să credem imediat că este vorba de păcat. Din nefericire, am exagerat adesea mult prea mult mesajul acestor exemple, suprimând aproape complet legătura dintre boală și păcat, astfel încât, în gândirea noastră, boala are o legătură mică sau chiar deloc cu puterea diavolului sau cu păcatul nostru. Multe pasaje biblice vorbesc aici un limbaj diferit (cele mai bune exemple sunt cu siguranță 1 Corinteni 11.30; Iacov 5.15,16 și Ioan 5.14), iar noi trebuie să învățăm să vedem acest lucru din nou, pentru a obține o viziune echilibrată și obiectivă. Este imperativ ca atunci când suntem bolnavi să ne întrebăm ce păcate există în viața noastră, care mai trebuie curățate, și ce păcate revin probabil mereu în viața noastră și prin care îi dăm astfel diavolului ocazia de a pune piciorul în prag. Pavel spune în Efeseni: „Nu dați loc diavolului”.

Și legăturile oculte și o „rădăcină de amărăciune” (Evrei 12.15), care, vorbind oarecum în general, sunt de fapt prezente ori de câte ori nu sunt în stare să doresc o binecuvântare cuiva care mi-a făcut ceva, pot produce și ele boli grave. Nu vrem să ne acuzăm unii pe alții de păcat atunci când un frate sau o soră sunt bolnavi. În privința aceasta nu trebuie să uităm de Iov și de omul născut orb.

Cuvinte de încheiere

Fiecare trebuie să ajungă la o convingere în privința aceasta, în fața Domnului și în comuniune cu Domnul. Dacă prin puținele noastre gânduri am reuși să obținem ca atitudinile să devină mai puțin împietrite, articolul și-ar fi făcut datoria și rugăciunea noastră ar fi fost ascultată. Ceea ce cu siguranță nu avem nevoie astăzi sunt noi sciziuni în legătură cu aceste lucruri, ci o comunicare deschisă în legătură cu aceste lucruri și o bază solidă în Cuvântul lui Dumnezeu, la care se poate întâmpla ca unul să gândească mai puțin sever despre anumite lucruri decât celălalt.